

[Lilli Gyldenkilde]

ser, og ligesådan kan jeg sige om kristeligt folkepartis og centrum-demokraternes ændringsforslag.

Efter disse indledende bemærkninger kan man næsten regne ud, hvordan vi vil stemme med hensyn til ændringsforslagene. Vi stemmer for ændringsforslagene, hvor vi synes de er udtryk for forbedringer, og vi er da også selv medforslagsstillere på et par stykker af dem.

Med hensyn til erstatning til værnepligtige kan vi tilslutte os princippet om, at denne lov får samme indhold som arbejdsskadeforsikringen. Her kan vi også tilslutte os ændringsforslaget.

Tove Jørgensen (DKP):

Som DKP har gjort opmærksom på i bemærkningerne i betænkningen, er dette ikke en lov om, hvad skatteyderne skal betale i erstatning, men en lov om, hvordan vi forpligter arbejdsgiverne til at forsikre arbejderne. Det er det, det hele drejer sig om. Skal de forsikres 100 pct., eller skal de kun forsikres delvis? Man taler så tit om risikovillig kapital. Her drejer det sig om risikovillig arbejdskraft. Det er nemlig arbejderne, der skal fungere i deres dagligdag i arbejdsmiljøet, og det er dem, der må lægge krop til de problemer, der bliver.

I det lovforslag, der ligger fra ministerens side, er der kun foreslået ganske enkelte justeringer og nogle forbedringer af beløbsrammen, som kunne være klaret på anden vis. Men det ligger samtidig i forslaget, at disse forbedringer skal betales af dem med lettere skader. De andrager 44 pct. af de skaderamte. Forbedringerne skal betales af de ældre, som ikke længere kan få erstatning ud over det 67. år, og de skal betales af de efterladte, som ikke kan få erstatning længere end 10 år.

Som fru Inge Fischer Møller sagde, er det et skøn, der bliver det afgørende. Det er den enkelte arbejder, der står over for systemet og skal kunne dokumentere, at erhvervsevnen er nedsat med over 15 pct.

Fru Inge Fischer Møller sagde også, at folketinget ikke kan rykke ved den økonomiske ramme. Det er, fordi vi af socialministeren har fået at vide, at dette er en aftale mellem Arbejdsgiverforeningen og LO, og man er blevet enige om, at den ikke må koste en

rød øre. Det er det korte af det lange i, hvad der ligger i dette lovforslag.

Jeg kan godt undre mig over, at fru Inge Fischer Møller bringer det frem, for der er jo ikke så få gange i de senere år, hvor man ikke har undset sig for at gribe ind i arbejdsmarkedets forhold. I dette tilfælde er det sådan, at når man ikke forlanger, at arbejdsgiverne skal sikre arbejderne, så bliver det skatteyderne, der skal gå ind og betale, både til den enkelte arbejder og til de efterladte.

Fru Inge Fischer Møller nævner Lenin, der siger, at fremskridt skal ses i relation til udgangspunktet. Ja men det er netop det, der er sagen, at her sker der absolut intet. Vi fastholder status quo, fordi der ingen penge er i dette lovforslag.

Jeg skal også trække nogle andre ting frem. Der er spørgsmålet om ILO-konventionen, hvor man henstiller til dem, der ratificerer konventionen, at man medtager tiden til og fra arbejde. Det er ikke kommet med i ministerens lovforslag; det har DKP stillet ændringsforslag om at det gør.

Det er sådan, at det er sikringsstyrelsens chef, der skal bestemme, hvad der er erhvervssygdomme. Det finder vi ikke er rimeligt. Vi mener, det må være arbejderne, der skal afgøre, hvad der er erhvervssygdomme. Det er dem, der har den daglige erfaring, og det er dem, der skal holde for. Vi mener, at der skal være et udvalg, sådan som der var det efter ulykkesforsikringsloven tidligere, hvor der også sidder læger – herunder læger fra bedriftssundhedstjenesten, hvis den kommer op at stå – der bestemmer, hvad der er erhvervssygdomme. Efter ministerens forslag er der kun tale om et vejledende udvalg, og der er ikke engang læger blandt de mennesker, som skal sidde og afgøre, hvad der fremtidig skal anerkendes som erhvervssygdomme.

Erhvervsskadeerstatningen forringes som sagt. Hvor den tidligere blev givet ved 5 pct. invaliditet, gives den nu først, når der konstateres 15 pct. erhvervsskade, og der er som sagt et meget stort spillerum for skøn. Det siges meget pænt i bemærkningerne, og fru Inge Fischer Møller sagde det også her i dag, at det jo kan medføre, at selv en ringe invaliditetsskade kan give en større erhvervsskadeerstatning. Men man skal ikke glemme, at det omvendte også kan blive tilfældet. Det kan da meget nemt blive tilfældet, at man får